

Imellem det og det Klokkeslæt maa der ikke arbejdes, og der kan ikke vedtages nogen som helst Regler ved Fæstemaalets Indgaaelse om, at denne Bestemmelse maa fraviges. Jeg er af den Opfattelse, at dette er noget, som ordner sig selv, det gode Tyende og de gode Husbønder finder nok hinanden, og de vil ikke alene finde hinanden, men de vil ogsaa præge de andre. Naar Udviklingen faktisk, trods den bestaaende Tyendelov, som er blevet kaldt en slet Lov og en Undtagelseslov, er gaaet i den Retning overalt i Landets forskellige Egne, er der ingen Grund til at indføre bestemte Klokkeslæt, saaledes at Medhjælperne skal kunne sige: Mellem 8 og 6 eller 8 og 5, eller hvad man nu vil fastsætte, skal vi i hvert Fald ikke røre en Finger. Man kan ikke sige til Malkepigen: Nu slaar Klokken, har De malket alle Kørerne, er det godt, ellers maa De lade de andre staa. Saadant noget vil aldrig komme til at foreligge, hvor Forholdene er gode, men hvor der enten er daarligt Tyende eller en daarlig Husbond, kan en saadan Bestemmelse komme til at gøre Fortræd.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg udtaler Haabet om, at der vil komme et godt Resultat ud af Sagen; fra Venstres Side skal der i hvert Fald ikke blive lagt Hindringer i Vejen for at naa et godt Resultat.

Andreasen: Det er i disse Dage 15 Aar siden, at den Gruppe, jeg tilhører, i Rigsdagen fremsatte Krav om en Revision af Tyendeloven af 10. Maj 1854. Vort Krav blev mødt med Velvillie, det mødte i Virkeligheden Tilslutning fra alle Sider, og der førtes i Folketinget i 1903 en Debat i den Anledning. 2 Aar efter fik vi den saakaldte Tyendekommission, der efter 5 Aars Arbejde afgav Betænkning. Jeg ønsker at slaa fast, at der er gaaet 15 Aar, siden Socialdemokratiet rejste denne Sag, uden at vi er kommet et eneste Skridt fremad. Vort Parti forelagde da i forrige Rigsdagssamling et Lovforslag om Tyendelovens Afskaffelse ud fra den Betragtning, at saa længe vi har en Tyendelov, har vi ogsaa en Tyendeklasse, og da vi er imod, at man ved Lovgivningen opelsker en Klasedeling i vort Folk, og navnlig er imod, at man gennem Lovgivningen trykker Landets Ungdom blandt Arbejderstanden ned i en lavere Klasse, maatte vi selvsagt stille os paa det Standpunkt: Bort med Tyendeloven! Vort Lovforslag

i Fjor ligesom vort Krav om en Revision i 1903 mødte i Realiteten Tilslutning fra alle Sider, dog førtes der her i Folketinget i Fjor en ret vidtløftig Debat, ikke om det principielle Spørgsmaal: Tyendelovens Bevarelse eller Afskaffelse, men om, hvad der skulde sættes i Stedet. Vi forelagde et Udkast til en Beskyttelseslov for Børn og unge Mennesker under 18 Aar, der arbejder i privat Tjenesteforhold. Dette Lovforslag blev henvist til et Udvalg, for hvilket jeg havde den Ære at være Formand, og indenfor Udvalget viste der sig ret god Mulighed for at naa til et Resultat, men en Række Enkeltheder, som ogsaa det ærede Medlem (N. C. Jensen), der i Dag talte paa Venstres Vegne, var inde paa, førte til, at Sagen trak i Langdrag, Spørgsmaalene om, hvorledes man skulde ordne Tjenestedrengenes Arbejdstid, halv-aarlige eller kortere Fæstemaal o. s. v. affødte ret indgaaende Diskussioner i Udvalget, og som Tingets Medlemmer ved, endte det hele med, at vi fik en Forhandling med den højtærede Justitsminister om Spørgsmaalene, da vi havde affattet en foreløbig Betænkning. Den højtærede Justitsminister opfordrede til at lade Sagen hvile, da vi stod foran et nyt Valg, tilmed et Valg efter den nye Grundlov og efter en ny Valgordning; hvis Udvalget fulgte Ministeren paa dette Punkt, lovede han at fremsætte et Lovforslag i denne Samling, der tog Sigte paa at imødekomme de indenfor Udvalget herskende Anskuelser.

Det foreliggende Lovforslag betyder selvfølgelig et afgørende Brud med Fortiden, ogsaa med Tyendeloven af 1854. Men naar min Gruppe ikke kan tiltræde Forslaget som Helhed og dets Grundprincip, er det først og fremmest, fordi det endnu paa en vis Maade bevarer Tyendet som en Klasse, der paa særlig Maade skal lovgives for. Ganske vist bestemmer Lovforslagets Kapitel 2, § 33, at Medhjælperne ved Overenskomst med Husbonden kan frigøre sig for at komme ind under denne specielle Lovgivning, men i Virkeligheden naar vi alligevel ved Forslaget ikke det, vi kræver, nemlig Afskaffelse af al Særlovgivning for Arbejdere, der har naaet den personlige Myndighedsalder, de 18 Aar.

Det ærede Medlem for Give-Kredsen (N. C. Jensen) talte om, hvad det praktiske Liv havde ført med sig i Retning af at komme bort fra det slette og daarlige, der klæbede ved de gamle Tilstande. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg møder her i Dag som en Mand, der erken-